

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1033/2024
12.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца „30 Октобар“ д.о.о. Врбас у стечају, кога заступа Срећко Тепавчевић, адвокат из ..., против туженог СЗР „Еуросервис“ Радомир Деспотовић ПР Нови Сад, кога заступа Предраг Боговац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1684/2024 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 12.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж 1684/2024 од 10.07.2024. године у ставу II, III и IV и пресуђује:

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и пресуда Привредног суда у Новом Саду П 794/2023 од 28.11.2023. године **ПОТВРЂУЈЕ** у делу става првог изреке којим је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му плати износ од 24.775,85 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом на износ од:

-805,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.01.2015. године,

-665,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 28.02.2015. године,

-630,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.03.2015. године,

-770,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 30.04.2015. године,

-630,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.05.2015. године,

-665,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 30.06.2015. године,

-770,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.07.2015. године,

-770,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.07.2017. године,
-735,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.08.2017. године,
-805,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 30.09.2017. године,
-735,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.10.2017. године,
-770,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 30.11.2017. године,
-385,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 31.12.2017. године па до исплате и у ставу другом.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 794/2023 од 28.11.2023. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 31.640 евра са законском затезном каматом на износе и за период ближе наведен у ставу првом побијане пресуде, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 918.000,00 динара. Захтев за накнаду трошкова преко наведеног износа одбијен је.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1684/2024 од 10.07.2024. године, делимично је одбијена као неоснована жалба тужиоца и пресуда Привредног суда у Новом Саду П 794/2023 од 28.11.2023. године потврђена у делу става првог којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да му исплати износ од 6.864,15 евра и динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом на динарску противвредност по средњем курсу НБС на дан исплате износа од: 560,00 евра почев од 31.05.2014. године, износа од 700 евра почев од 30.06.2014. године, износа од 735,00 евра почев од 31.07.2014. године, износа од 805,00 евра почев од 31.08.2014. године, износа од 735,00 евра почев од 30.09.2014. године, износа од 770,00 евра почев од 31.10.2014. године, износа од 805,00 евра почев од 30.11.2014. године и износа од 665,00 евра почев од 31.12.2014. године па до исплате. Иста пресуда делимично је преиначена тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати износ од 24.775,85 евра са законском затезном каматом на износе и периоде наведене у изреци ове одлуке. У ставу III преиначено је решење о трошковима, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 28.462,12 динара, а у ставу IV и да му накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 67.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено, преко пуномоћника адвоката, уложио ревизију због битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права. Сматра да је погрешан материјалноправни закључак другостепеног суда се ради о измаклој добити, будући да је након закључења уговора о најму, на ком тужилац заснива захтев, закључен и уговор о продаји. У смислу образложених навода предлаже да се одлука укине.

Одговор на ревизију није дат.

Поступајући по уложеној ревизији на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, и испитујући побијану одлуку у границама одређеним одредбом члана 408. истог прописа, Врховни суд налази да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане одлуке није учињена апсолутно битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју овај суд пази по службеној дужности.

Наводима ревизије о недостацима образложења указује се на апсолутно битну повреду из одредбу члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, што не представља дозвољен ревизијски разлог. Ревидент указује и да је побијана одлука захваћена битном повредом из одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, али тај навод не образлаже што га чини паушалним те неоснованим.

Међутим, одлука јесте донета погрешном применом материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилац је 2009. године туженом предао склопљени виљушкар Н40Д 4 тоне, број шасије ..., неисправан, односно који није у возном стању, ради ремонта. Према понуди туженог, тужилац је ради поправке виљушкара требало да плати 50 % износа цене авансно, што није учинио будући да је упао у финансијске тешкоће па је одустао од ремонта. Тужени је задржао виљушкар позивајући се на право ретенције и чињеницу да има потраживање према тужиоцу по рачуну 69/09, а по основу трошкова дефектаже и прегледа виљушкара. Даље је утврђено да је 30.12.2012. године тужилац, као закуподавац, са фирмом ГТП „Бауен“ д.о.о. из Врбаса, као купцем, закључио уговор о ремонту и најму виљушкара, према ком уговору је купац требало да изврши поправке о свом трошку, с тим да ће обавеза купца да плаћа накнаду за коришћење виљушкара бити умањена за износ трошкова поправке. Закупнина је уговорена у износу од 35 евра по дану у динарској противвредности по средњем курсу НБС, али не више од пет радних дана у недељи. У јануару 2013. године тужилац се обратио туженом са захтевом за враћање виљушкара, али је тужени одбио да врати виљушкар због дуговања. Тужилац, као продавац, са фирмом „Либар“ д.о.о. из Врбаса као купцем закључио је 01.02.2013. године уговор о продаји виљушкара којим је у члану 3. констатовано да је купац упознат са чињеницом да „Еуросервис“ одбија да виљушкар врати у посед продавца и да је продавац у обавези да предузме све потребне радње како би виљушкар вратио у посед. Купопродајна цена је 78.000,00 динара. Вођен је парнични поступак пред Привредним судом у Новом Саду П 717/2013 у ком је тужилац тражио да се обавезе тужени да му врати виљушкар, и у истом је исходовао позитивну извршну исправу. У извршном поступку Ии 1041/2016, који се спроводио пред јавним извршитељем Тамаром Гуцоња, спроведено је извршење па је дана 16.11.2017. године тужиоцу виљушкар враћен. Тужбеним захтевом тужилац је тражио изгубљену добит коју је очекивао по основу уговора са предузећем „Бауен“ из Врбаса у износу од 31.640 евра.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да тужилац није доказао да би по редовном току ствари добит могао очекивати будући да уговор о најму није могао бити реализован јер се виљушкар налазио у државини туженог. Закључује да је предмет обавезе уговора о најму немогућ.

Другостепени суд не прихвата материјалноправни закључак првостепеног. Позивом на одредбу члана 189. Закона о облигационим односима образлаже да право на накнаду штете због измакле користи поверилац има само ако је, према ономе што се редовно дешавало или према посебним околностима случаја, извесно да би ту корист и остварио. Налази да је тужилац доказао да због узурпације виљушкара од стране туженог није могао да реализује уговор који је закључио са трећим лицем, у периоду од његовог закључења 30.12.2012. године па до 16.11.2017. године када му је враћен виљушкар, те да би по редовном току ствари остварио добит, која би свакако настала да тужени није без икаквог основа задржао виљушкар. Имајући у виду истакнути приговор застарелости образлаже да је тужилац у мају 2014. године знао за штету, учиниоца и висину, да од тада тече застарни рок, те да је застарело свако појединачно потраживање које доспева од маја месеца 2014. године закључно са децембром 2014. године, јер је тужба поднета 03.01.2018. године. Стога, потврђује првостепену пресуду за износ од 6.864,15 евра у динарској противвредности, што се односи на изгубљену добит за период април до новембра 2014. године, док за преостали део преиначава првостепену пресуду и тужбени захтев усваја.

Врховни суд не прихвата материјалноправни закључак другостепеног суда. На чињенице утврђене од стране првостепеног суда, другостепени суд је погрешно применио одредбе материјалног права.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи, а у ставу 3. да при оцени измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари и према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Полазећи од наведене законске норме, да би се остварило право на накнаду штете по основу измакле користи потребно је да се испуне одређени услови, па између осталог, да је штета у виду измакле користи извесна, односно да се добит могла очекивати по редовном току ствари или посебним околностима, као и да је остварење добити било спречено штетниковом радњом. Дакле, измакла корист мора бити конкретно доказана. Супротно закључку првостепеног суда тужилац то није учинио. Наиме, другостепени суд пренебрегава од стране првостепеног суда утврђену чињеницу да су тужилац, као продавац, и фирма „Мибер“ д.о.о. Врбас као купац, дана 01.02.2013. године закључили уговор о продаји виљушкара за купопродајну цену од 78.000,00 динара. То даље значи да би према околностима овог случаја, и да му је виљушкар враћен - а на ком пропусту је заснована одговорност туженог за штету, већ након 01.02.2013. тужилац имао обавезу да исти преда купцу у, како је наведено одредбом члана 2 уговора, затеченом стању. Дакле не би остварио никакав приход по основу закупа. На наведено не утиче чињеница да су тужилац и купац закључили анекс уговора којим је констатовано да се виљушкар налази у неовлашћеном поседу, као и да продавац "задржава права из уговора о најму". Према

редовном току ствари овог случаја тужилац није могао истовремено испунити обавезу предаје виљушкара закупцу по основу уговора о закупу и предаје купцу по основу приложеном уговора о продаји.

Произилази да је другостепени суд погрешно применио материјално право, па је стога Врховни суд применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Тужени није тражио трошкове ревизијског поступка, те стога суд о истима није одлучивао.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић